

желае да го мислихтѣ за гъркъ. Учителитѣ му го молили да се нарича гъркъ, като му казвали, че българитѣ сж диви и прости, че българския езикъ е свински езикъ, та за него ще бжде срамота да се нарича българинъ. Но Григоръ Пърличевъ ги прѣзрѣлъ и имъ отговорилъ, че ако българитѣ бѣхж диви и прости, не бихж имали Кирила и Methodия, Симеона великий и славний Самуила; не бихж раждали и като него синове.

Гърцитѣ се раскаяли за наградата, но било късно.

По тая причина Григоръ Пърличевъ твърдѣ много намразилъ гърцитѣ. Той напустялъ Атина и дошълъ си въ Македония. За скоро изучилъ българското четмо и писмо и станълъ учитель по български.

Повече отъ 35 години той учителствува изъ разни градове въ България и прѣзъ това врѣме е писалъ и прѣвождалъ много нѣща, които ще срѣщнете изъ българскитѣ книги. А особено той е забѣлѣжителенъ и прочуть съ своитѣ хубави слова, които е държалъ въ черквитѣ и по съборитѣ за свѣстяване на народа.

Много пжти е билъ наклеветяванъ на турцитѣ, които сж го мжчили и затваряли, но Богъ го е спасявалъ и закрилялъ до дълбока старость. Той се поминж на именний си день, 25 Януарий 1893 година въ родния си градъ Охридъ.

Вѣчна му память!

(Изъ „Свѣтлина“).